

Meisje te koop. Tante Annie redt haar

Een meisje. Te koop aangeboden door familieleden. Prijs: 30 miljoen roepiah's (1750 euro). Ze zou verscheept worden vanuit Noord-Sumatra naar Maleisië of het verder gelegen Thailand. De Heerhugowaardse Annie Sukarniwati kon het kind uit de klauwen van mensenhandelaren redden en onderdak bieden in het weeshuis dat zij vanuit Nederland opzette en overeind houdt met de inkomsten uit haar zaak, Toko Tante Annie.

Leonie Groen
l.groen@mediahuis.nl

Heerhugowaard ■ Annie ziet veel ellende in Indonesië. Maar in Nederland is ze pas echt bang geworden voor mensen. Overvallers zetten twee jaar geleden een neppistool tegen haar hoofd. „Ik slaap niet meer goed.”

Op vrijdag 25 juni van dit jaar om drie uur 's nachts kwam er nog iets bovenop: inbrekers plunderden de kassa. De buit bedroeg 150 euro. Dat is geen kapitaal. Maar het is bijzonder zuur voor Annie. De gebeurtenis zorgt er niet alleen voor dat zij de overval herbeleeft, maar ook dat zij minder geld heeft voor haar weeshuis. Toko Tante Annie is niet zomaar een afhaal- en cateringbedrijf. De eigenares runt de zaak om geld over te kunnen maken naar het weeshuis dat zij met eigen handen heeft gebouwd en met eigen geld heeft opgezet in haar geboortedorp Dolok Masihul.

Annie is er ooit weg gegaan omdat zij er, als slimme meid, geen leven voor zich zag. „Indonesië is een echt moslimland. Mannen hebben er de touwtjes in handen. Als vrouw is je belangrijkste doel in het leven: goed leren koken.”

Toen een 'bejaarde man' om haar hand kwam vragen, besloot ze te vertrekken. Naar Nederland. Dat land, op tienduizend kilometers reizen, kende ze van de verhalen van de Nederlandse toeristen die ze in haar dorp ontmoette. Van de Brabantse penvriendin die ze er op deed. Hier werd ze stapelverliefd

op een Nederlandse man, trouwde ze, scheidde ze, kreeg ze in een nieuwe relatie een dochter, werkte ze in loondienst bij een grote cateraar die het haar op het eind lastig zou gaan maken. „Ik werd te duur. Ik had geen rijbewijs maar werd alle kanten opgestuurd.”

Creperen

Maar Indonesië, hoeveel ze ook tegen heeft op de vrouwonvriendelijke cultuur, zit in alle vezels van haar lijf. „In mijn bloed”, zegt ze. De kleuren, de geuren, de muziek, haar vader die uit een rijke familie kwam en tegen de zin van zijn familie trouwde met haar moeder, het mooiste meisje van het dorp. Dus ging Annie, vanaf haar komst hier, ieder jaar terug. Het contrast tussen haar moederland en haar nieuwe thuis is enorm, vindt ze. Schokkend. Negatief aan Nederland vindt ze dat iedereen hier op zichzelf is. Maar hier laten 'ze' een aangereden en gewond straatkind niet zomaar creperen op de openbare weg. „Ik heb met eigen ogen gezien dat zo'n kind niet werd geholpen, geen medische verzorging kreeg, geen pijnstilling, zelfs geen vriendelijk woord.”

Ze besloot al heel vroeg na haar eerste vakanties dat er in haar geboortedorp iets moest gebeuren.

Aanvankelijk maakte ze een deel van haar salaris over naar gezinnen die een verweesd familielid in huis hadden genomen. Dat het echt gaat om kinderen zonder ouders is voor tante Annie gemakkelijk vast te stellen. „Iedereen kent iedereen in zo'n dorp.” Het kan zijn dat beide ouders zijn overleden maar

Informatie

Zie voor informatie over het weeshuis:
<https://anaksumatera.org> en zie de website van de toko:
www.tokotanteannie.nl

het komt ook voor dat één van beide ouders dood is en de ander met de noorderzon is vertrokken.

Tante Annie was echter niet helemaal tevreden over de situatie. Het geld wat ze stuurde verdween in de zakken van de familieleden. De kleren die ze meenam, het speelgoed wat ze meebracht; alles moest gedeeld worden met de 'eigen kinderen'. Na een burn-out besloot tante Annie -gesteund door vrienden- een eigen zaak op te zetten en later -aangespoord door klanten- de ontwikkelingshulp professioneler op te zetten. „Durf ik dat wel? Ja, ik heb zoveel shit meegemaakt, slechter kan het niet worden.”

Ze riep een stichting in het leven: Anak Sumatera. In 2014 kreeg ze een lap grond van de familie van haar vader en een jaar later kon ze beginnen met het op poten zetten van een weeshuis dat gerund wordt

door vrijwilligers uit het dorp. In ruil daarvoor krijgen de vrijwilligers een bord met eten. „Die zijn daar al blij mee.” Tante Annie hielp met eigen handen mee met de bouw. Haar Nederlandse klanten probeert ze er zoveel mogelijk bij te betrekken. Ieder jaar neemt ze er eentje mee. Ze pakt een mand vol schoolschriftjes.

Hierin zitten stempelkaarten. Elke klant kan er een krijgen. Als hij vol is, krijgt de klant een gratis maaltijd en de kans om een reis te winnen naar het geboortedorp van tante Annie en natuurlijk het weeshuis. „Iedereen hoopt natuurlijk op de hoofdprijs”, zegt ze. De prijs-

